

Μερόβρυχα στο «Όρος οι αναμνήσεις μου» Έτος 1958 «Στη Μονή των Ιβήρων» Νίκος Φωτάκης

[Γενικά](#) / [Άγιον Όρος](#) / [Γενικά](#) / [Οδοιπορικά - Προσκυνήματα](#)

Image not found or type unknown

Το Μοναστήρι των Ιβήρων είναι τρία τέταρτα της ώρας από τις Καρυές. Κατήφορος μέσα από το δάσος, πού απλώνεται σε ένα ατέλειωτο πράσινο παρασόλι, σχεδόν ως την είσοδο του Μοναστηρίου. Οι πανύψηλες άσπρες κολώνες του κρατούν αγέρωχα ένα μακρύ μπαλκόνι, χάσκοντας στο μάκρος του τοίχου, πού αρχίζει λίγο πιο πάνω από το γιαλό, και τελειώνει εκεί πού φουντώνουν οι πράσινοι λόφοι, με τελευταία γραμμή τους τον χιονισμένο τόνο του Άθωνα.

Ό Πορτάρης, ένας μελαψός και αδύνατος καλόγηρος, όλο γέλιο, και με κοσμικό αέρα στις κινήσεις του, με υποδέχεται παίρνει το διαμονητήριό μου και με πάει στο Αρχονταρίκι. Ό Αρχοντάρης, εύσωμος και χλωμός, με βολεύει στο δωμάτιο μου, μου φέρνει καφέ, γλυκό και ρακί. Στην αυλή, πού αφήνει το τετράγωνο κάστρο με τις καβίες των Μοναχών, ένας πανάρχαιος πύργος, γκρίζος με τα μεγάλα ρήγματα του, ορθώνεται σαν πληγωμένος από το

χρόνο.

Αντίκρυ στην εκκλησία, πού φουντώνει κατακόκκινο με τούς καπλαντισμένους, από μολύβι τοίχους, είναι το καμπαναριό, ψηλότερο από όλα.

Παντού ακινησία. Ό ίδιος ρυθμός της θλιμμένης σιγής. Ή μόνη παρουσία ζωής είναι δυο γάτοι, πού κυνηγούν ό ένας τον άλλο σε μια κληματαριά.

[\(περισσότερα...\)](#)